

# Dua Ederken ‘Allah’ım! Peygamberimizin Hürmetine Dualarımızı Kabul Eyle’ Demek Caiz Midir?

22 Nisan 2025

Kulun, aczini itiraf ederek sevgi ve tazim duyguları içinde lütuf ve yardım dilemesini ifade eden dua, ibadet edilecek ve yardım istenilecek yegâne varlık olan yüce Allah’a yapılır. İslam’da yalnızca Allah’a ibadet edilir ve yalnızca O’ndan yardım istenir. (el-Fâtiha, 1/5) Peygamberler de dâhil olmak üzere hiçbir kimseye dua edilerek kendilerinden bir şey istenmez. Bununla birlikte dua esnasında Hz. Peygamber’i (s.a.s.) ismen zikretmek ile ilgili olarak şu rivâyet hadis kitaplarımızda yer almaktadır. Osman b. Huneyf’ten (r.a.) rivâyet edildiğine göre gözleri görmeyen bir adam, Hz. Peygamber’e (s.a.s.) gelerek gözlerinin tekrar görebilmesi için kendisinden dua istemiş, Hz. Peygamber (s.a.s.) ise: “İstersen dua edeyim, istersen de sabret.

Zira sabretmen senin için daha hayırlıdır.” buyurmuştur. Adam: “Dua et!” Deyince; Resûlullah (s.a.s.), onun gereği gibi abdest almasını ve şu duayı yapmasını emretmiştir: “Allahım! Peygamberin; rahmet peygamberi Muhammed ile senden istiyor ve sana yöneliyorum. Şu hâcetimin yerine getirilmesinde (gözlerimin açılmasında) ben seninle (Peygamber ile) rabbime yöneldim. Allahım, O’nu benim hakkımda şefaathî kıl (onun hürmetine duamı kabul buyur!” (Tirmizî, Deavât, 118 [3578]; İbn Mâce, İkâmetü’s-salât, 189 [1385]; Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 4/138 [17279]) Ahmed b. Hanbel’in rivâyetinde ayrıca “Adam (Hz. Peygamber’in söylediğini) yaptı ve şifa buldu.” (Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 4/138 [17280]) ifadesi mevcuttur.

İlgili hadislerden hareketle, içlerinde İmam Mâlik, Ahmed b. Hanbel başta olmak üzere Hanefî ve Şâfiî fakihlerin de bulunduğu âlimlerin çoğunluğu Hz. Peygamber (s.a.s.) hürmetine duada bulunulmasını caiz görmüşlerdir. (bk. İbnü’l-Hümâm, el-Feth, 3/181; Nevevî, el-Mecmû, 8/274; İbn Kudâme, el-Muğnî, 3/478-479; Kâdî İyâz, eş-Şifâ, 2/40; Mübârekfûrî, Tuhfetü’l-ahvezî, 10/25; Şirbînî, Muğnî’l-Muhtâc, 2/284; Buhûtî, Keşşâfü’l-Kinâ, 2/68; Merdâvî, el-İnsâf, 2/456; İbn Müflih, el-Furû, 3/229, Yâfi’î, et-Teberrük bi’s-sâlihîn, 38) Bununla birlikte İbn Teymiyye gibi bazı âlimler ise Hz.

Peygamber (s.a.s.) ile tevessülde bulunmayı hayatta iken O’nun duasını almak ve şefaathîni istemek şeklinde anlayıp; vefatından sonra kendisi ile tevessülde bulunulmasını caiz görmemişlerdir. (İbn Teymiyye, el-Kâide celile fi’t-tevessül ve’l-vesile, 35, 85) Sonuç olarak dua ederken “Allah’ım! Peygamberimizin (s.a.s.) hürmetine dualarımızı kabul eyle” şeklindeki bir ifadenin kullanılması âlimler tarafından meşru görülmüştür. Bununla birlikte duaları kabul edenin sadece Yüce Allah olduğu ilkesi hiçbir zaman ihlal edilmemeli, tevhit inancına zarar verecek düşünce ve uygulamalardan uzak durulmalıdır.

Kaynak: Diyanet İşleri Başkanlığı, Din İşleri Yüksek Kurulu Fetvaları (12. Baskı, 2025), s. 519